

[Justitsministeren]

Som det fremgår, er der i den seneste tid sket en væsentlig stigning i antallet af ansøgninger og i udbetalingen af erstatninger efter loven. Denne udvikling må ses i sammenhæng med, at erstatning normalt først kan komme på tale, når straffesagen er afgjort ved domstolene. Man må formentlig forvente en yderligere stigning i den kommende tid, og det er derfor endnu for tidligt at danne sig noget endeligt indtryk med hensyn til lovens anvendelse og økonomiske konsekvenser. Jeg vil dog gerne slå fast, at den hidtidige udvikling efter min opfattelse ikke kan begrunde, at man nu skulle gennemføre en lovændring af den karakter, der lægges op til i det foreliggende lovforslag.

Hans Jørgen Jensen (S):

I bemærkningerne til sit forslag til lov om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser anfører kristeligt folkeparti, at de bl. a. ud fra deres grundindstilling om altid at ville hjælpe de svage ønsker loven ændret.

Jeg må helt klart sige, at det i sager af den art, den gældende lov omfatter, er en naturlig, almenmenneskelig indstilling, at erstatning skal ydes, og ikke noget, som specielt kristeligt folkeparti kan tage til indtægt.

Efter lovens ikrafttræden skete der ikke anmeldelse af særlig mange sager, men ministeren har for et øjeblik siden oplyst, at der er indgivet i alt 223 ansøgninger til erstatningsnævnet og heraf knap 150 sager efter den 1. september 1977, hvilket må tages som udtryk for, at loven efter en indkøringsperiode på et år nu er begyndt at virke efter sin hensigt.

Om selve lovforslaget, der foreligger til behandling her i dag, og som går ud på, at loven skulle have tilbagevirkende kraft fra før lovens tilblivelse pr. 1. oktober 1976, skal jeg henvise til det, ministeren just sagde, at dette spørgsmål blev meget grundigt overvejet i forbindelse med lovens tilblivelse. Der er efter socialdemokratiets opfattelse ikke fremkommet noget nyt, der kan begrunde en ændring, og jeg skal meddele, at socialdemokratiet ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Forslagsstillerne bevæger sig ind på en lovgivningsteknik, som er noget særpræget, og som i sig selv rejser nogle betænkeligheder, men forslaget er da sikkert velment, det tror jeg bestemt.

Vi synes også i fremskridtspartiet ligesom kristeligt folkeparti, at det er synd for den mand, der har givet anledning til, at lovforslaget er blevet fremsat. Det er synd for ham, at han på grund af arbejdsløshed ikke kan skaffe penge til sin tandprotese, og vi ville da tro, at der findes en løsning på det problem. Måske er han nu kommet i arbejde igen, eller måske får den 19-årige voldsmand en ugeløn på et eller andet tidspunkt, så han kan gå i gang med at afdrage på erstatningsbeløbet, og endelig kan det jo også være, at bistandskontoret har skiftet mening; ellers har ankeinstansen måske klaret problemet. Så mon ikke man på en eller anden måde kan finde en praktisk løsning på det problem, forslagsstillerne læste om på side 4 i B.T. den 4. november 1977, uden at folketinget nødvendigvis skal drages ind i sagen?

Mette Madsen (V):

I denne lovs § 19, 2. stk., står der, at loven anvendes ikke på skader, der forvoldes ved overtrædelser begået før lovens ikrafttrædelse. Her er der altså ved lovens vedtagelse lagt en grænse, og der må jo under alle omstændigheder være en grænse.

Nu kommet der så fra kristeligt folkeparti et eksempel på, at denne grænse måske ikke burde have været så restriktiv. Det kunne der måske efter eksemplet her være rimelig grund til at drøfte i retsudvalget, og dette vil venstre også være villig til.

Om der skal en lovændring til, kan jeg ikke overse i dag. Skulle det være tilfældet, og skulle venstre være positive heroverfor, vil jeg dog understrege, at venstre ikke vil betragte dette som en lovændring med tilbagevirkende kraft, men kun som en udvidelse af den gruppe af ofre, der efter loven kan komme i betragtning.

Annelise Gotfredsen (KF):

Også vi har naturligvis sympati for personer, der kunne have nydt godt af denne lov, hvis den havde været gældende på det tidspunkt, da de kunne være kommet i betragtning. Men vi må da også erklære, at der vil